

турски рѣцѣ ще да падне, и че на бѣсилката турска ще да загине. . . .

Дунавско поле и Мариченско доле сж покрити съ снѣгове дебѣли: наврѣдъ люта зима е настала; рѣкитѣ сж въ ледове оковани; пѣтищата сж съ снѣгове послани... Комитетското ханче пѣшка подъ снѣжнитѣ *сосни*; въ дворѣтъ на ханчето е снѣгъ до колѣни, а плѣтътъ отъ вѣтъ и отъ вѣтрѣ е затрупанъ съ дебели *прѣсни* . . .

На *Стефановъ день*, слѣдъ обѣдъ, нѣкой си пѣтникъ, пѣшакъ изъ Ловечъ излѣзе и се запѣти за *Какренското ханче*. Снѣгътъ подъ краката на пѣтника скърцаше: скърцанието на снѣга възбуждаше въ душата на пѣтника „маршътъ на зимата“ . . . Пѣтникътъ бѣ облѣченъ въ овчарски дрѣхы: съ опинци, съ бѣли навои и съ черни върви на краката, съ зимна гугла на главата, съ овчо кожухче и съ свѣсани потурки! . . . Срѣденъ ръстъ, широки плѣщи, валчесто лице, сиво-синкави соколови очи, нарѣчени отъ бабитѣ *магѣоснически*, руса коса и руси мустаци, славянски носъ, *хунско* чело, левска походка и атлетическа мускулатура! . . . . ето ви физическия портретъ на Дякона Левски . . . Привечеръ, пѣтникътъ-овчаръ пристигна въ *комитетското ханче* и, бидѣйки незабѣлѣженъ отъ геселяшитѣ се Какренчани, той се вмѣкна въ една отъ стѣнтѣ на ханчето . . .

— Бай Христо, испроводи гоститѣ си — мющерии; затвори хана и затопли стаята! . . . — заповѣда Левски на Христо Цоневъ, съдържателътъ на ханчето.

Цоневъ го заболя, божежъ, сърдце; гоститѣ си отидохъ; бай Христо распали силенъ огънь въ комината; пѣтникътъ-овчаръ размързи и изсуши замръзналитѣ си навои, навечеря се и разказа на бай Христа: отгдѣ и на кждѣ отива и съ кого тая нощъ има да се срѣщне въ ханчето . . . .

— Бай Василе, по-скоро бѣгай отъ тукъ, защото третий нѣтъ става вече, какъ ханчето нощно врѣме е